

[Aksel Larsen.]

om bygning af én eller to faste forbindelser mellem Danmark og Sverige og bygning af en nordisk storlufthavn, jeg har i tankerne. Det er muligt, at embedsmændene har ment, at denne sag er i gode hænder hos Nordisk Råds trafikudvalg, og det er den naturligvis også, og det er muligt, de mener, at de respektive regeringer såvel som det danske folketing også nok skal tage sig af sagen. Alligevel tror jeg, det burde være viet opmærksomhed i rapporten, så sandt som denne opgaves løsning vil bidrage væsentligt til økonomisk styrkelse af Norden som helhed og til fremme af den erhvervs-mæssige integration, fremfor alt mellem Sverige og Danmark.

Jeg må benytte lejligheden til at spørge regeringen og vel mere konkret statsministeren og ministeren for offentlige arbejder, hvad det bliver til med fremme af lufthavnsspørgsmålet. Det er nu et par måneder siden, folketingets lufthavnstudvalg, kaldet Saltholmudvalget, afgav beretning med indstilling om, at der snarest burde træffes principbeslutning om at lægge lufthavnen på Saltholm. I overensstemmelse hermed har regeringen fremsat lovforslag for folketinget om en midlertidig overlevelsplan for Kastrup lufthavn. Men det forslag, vi ventede, og som jeg formoder for længst er forberedt og forhandlet i regeringen, om Saltholmlufthavnen, har vi ikke set, hvilket er så meget mere beklageligt, som Nordisk Råds trafikudvalg i morgen skal have møde bl. a. for at forberede indstilling til råds-sessionen i marts om netop dette spørgsmål.

Man har ikke kunnet undgå at få det indtryk, at to af regeringspartierne er noget mere valne end netop statsministerens parti i hovedspørgsmålet: det nordiske samarbejde og toldunionen. Til gengæld er der adskilligt, der tyder på, at netop den radikale folketingsgruppe søger at skabe vanskeligheder og at udskyde, om muligt forhindre, at lufthavnspørgsmålet løses på den rigtigste måde og hurtigt nok, nemlig ved anvendelse af Saltholm. Hvis det lykkes, sinker man samtidig arbejdet på at skaffe den næsten livsnødvendige faste forbindelse mellem Sjælland og Skåne. Jeg vil gerne håbe på, at dette indtryk er forkert, for alt taget i betragtning er der vel ingenting, der så konkret og håndgribeligt kan fremme det nor-

diske erhvervsmæssige samarbejde som netop realisering af Øresundsprojekterne. Jeg efterlyser regeringens forklaring på, at lovforslag ikke er kommet.

Men hvad kom der ellers ud af embedsmandskomiteens rapport og af regeringschefernes forhandlinger og af det store møde med Nordisk Råds udvidede økonomiske udvalg i Stockholm? Der kom det ud af det, at det kun er besluttet, at der ingenting skal besluttet, ud over at embedsmændene og eksperterne skal foretage nye undersøgelser og dybdeboringer, hvis resultat skal foreligge omkring midten af juli. Om jeg så må sige: det er jo ikke nogen ny fornemmelse.

For resten: dette omkring midten af juli — vi så og hørte i fjernsynet en lidt ubehagelig diskussion mellem den danske statsminister og andre statsministre om, hvorvidt tidsplanen var fastsat således, at den 15. juli skulle den nye rapport foreligge. Den danske statsminister holdt på, at det var 15. juli, og andre statsministre mente, at det godt kunne vente noget længere. Ja, selv om hr. Niels Helveg Petersen har sagt, at vi ikke skal hænge os i proceduresspørgsmål, føler jeg trang til at sige, at efter pres af parlamentarikerne under forhandlingerne i Stockholm gik samtlige statsministre ind på, at 15. juli skulle være sidste frist. Dette var aldeles klart, og jeg må altså give den danske statsminister ret i hans fremstilling. Jeg beklager meget, at man fra anden side har forsøgt at sige, at det skal man ikke tage så nøje.

Men på den anden side spiller den dato måske ikke så stor en rolle, for man har jo i hvert fald ved at sætte en frist til juli måned sikret sig, at der ingenting kan ske før engang i efteråret. Jeg ved ikke, om det er uartig at sige sandheden, men statsministrene er altså enige om, at stortingsvalget i Norge i september skal overstås, før der overhovedet må tales alvorligt om de kontroversielle problemer. Der vil måske gå både vinter og vår og næste sommer med og det hele år, før der igen ikke sker noget ud over nye beslutninger om udskydelse.

Den svenske rigsdagsmand hr. Bertil Ohlin sagde i Stockholm ganske rigtigt, at store ekspertkomiteer ikke løser problemerne. Problemerne ville kunne løses, et resultat ville kunne nås, hvis statsministrene havde vilje og mod til at sætte sig hen og